

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: X. X., narozený dne X
státní příslušností X
t.č. bytem v ČR Mukařovská 1583/45, 100 00 Praha 10
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2024, č. j.: OAM-1045/ZA-ZA11-D07-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 25. 10. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2024, č. j.: OAM-1045/ZA-ZA11-D07-2024, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 10. 8. 2024 rozhodnuto tak,

že tato žádost je nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „dublinké nařízení“), je Finská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nejprve obecně namítal porušení procesních ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, dále čl. 17 dublinkého nařízení.
3. Následně uvedl, že přicestoval do České republiky kvůli bratranci, který zde žije 9 let, provozuje zde síť restaurací s rychlým občerstvením, a žalobce by tak měl možnost u něj pracovat. Má zde tudíž zázemí, které mu usnadní integraci. Ve Finsku naproti tomu nikdy nebyl, finsky nehovoří a nikoho tam nemá. Finské vízum si vyřídil proto, že mu ho vízové centrum nabídlo, když o existenci dublinkého systému nevěděl, jinak by se snažil o získání české víza.
4. Dále nastínil svůj azylový příběh spočívající v nespravedlivém odsouzení k trestu odnětí svobody v trvání 5 let, který byl poté k jeho odvolání zmírněn na 5 měsíců, 1 rok domácího vězení a pokutu ve výši 45 000 dolarů s tím, že po výkonu trestu odnětí svobody, domácího vězení a zaplacení pokuty z Uzbekistánu utekl.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí považoval za zákonné a řádně odůvodněné, trval na jeho správnosti, neboť v průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je vázán a vycházejí z dostatečně zjištěného stavu věci je přesvědčen, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu žalobce a patřičně odůvodněno.
7. Dále žalovaný uvedl, že má za prokázané, že žalobce ke dni podání žádosti o mezinárodní ochrany byl držitelem platného víza vydaného Finskou republikou, pročež je nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 dublinkého nařízení. Žalovaný proto požádal Finskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, která svoji příslušnost uznala.
8. Žalovaný poté dodal, že se zabýval tím, zda v případě Finské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Konstatoval pak v této souvislosti, že Finská republika je povinna v souladu s dublinkým nařízením objektivně a nestranně v souladu se základními zásadami azylového práva žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posoudit.
9. Žalovaný tak navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

11. Žalobce podal dne 10. 8. 2024 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, ke které následně dne 15. 8. 2024 mimo jiné uvedl, že ztratil svůj cestovní doklad. Je státním příslušníkem X X národnosti. Je X. Politicky aktivní nikdy nebyl. Je ženatý a má syna, který pobývá s manželkou žalobce v X. Do České republiky přicestoval letecky z X do Prahy dne X na finské vízum, kdy jiné oprávnění k pobytu mu žádným jiným státem Evropské unie vydáno nebylo. Je zdravý. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že mu vznikl a dále narostl dluh ze soukromého podnikání v oblasti zemědělství. V rámci následného pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce doplnil, že se obrátil na vízové centrum s tím, že potřebuje rychle nějaké vízum do Evropské unie. Tam mu nabídli vyřízení finského víza, kde v minulosti nikdy nebyl. Do České republiky pak přicestoval proto, že tady má své známé, kteří zde pracují. Proto chce, aby byla jeho žádost vyřízení zde v České republice, když ve Finsku nikoho nemá. Jinak na území České republiky kromě bratrance nemá žádné další příbuzné ani jiné blízké sociální vazby. Chce zůstat v České republice. Pokud by nebyla jiná možnost, odjede do Finska.
12. Z lustrace cizinecké informačního systému se podává, že žalobce ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu disponoval platným vízem č. X vydaným Finskou republikou s platností ode dne 1. 6. 2024 do 29. 8. 2024.
13. Součástí spisu je žádost České republiky ze dne 20. 8. 2024, aby Finská republika o převzala odpovědnost za posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Finská republika přípisem doručeným Ministerstvu vnitra dne 20. 8. 2024 souhlasila s přijetím žalobce podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení.
14. Ve správním spise je založena rovněž Informace OAMP ze dne 22. 12. 2023 Finsko, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky, která se zabývá finským azylovým systémem a situací žadatelů o mezinárodní ochranu ve Finsku.
15. Poté, co bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, vydal žalovaný v tomto řízení podanou žalobou napadené rozhodnutí, jímž žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl tak, že tato žádost je nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 dublinského nařízení, je Finská republika.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

18. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).
19. Podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

20. Podle čl. 7 odst. 2 dublinského nařízení členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.
21. Podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech [\(14\)](#). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
22. Podle čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
23. Žalovaný v daném případě vyšel ze zjištění učiněného zejména z cizineckého, resp. vízového, informačního systému, dle kterého měl dne 10. 8. 2024 vydáno Finskou republikou vízum č. X s platností ode dne 1. 6. 2024 do 29. 8. 2024. Žalobce tuto skutečnost nijak nepopírá, když naopak i v žalobě potvrdil, že si finské vízum vyřídil, neboť mu bylo vízovým centrem nabídnuto.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s čl. 7 dublinského nařízení zkoumal kritéria dle čl. 8 až čl. 12 nařízení, a to podle pořadí, ve kterém jsou uvedena, kdy po tomto zhodnocení dospěl k závěru, že nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že s ohledem na informace podstatné z hlediska určení příslušnosti, a to zejména, že byl žalobce ke dni 10. 8. 2024 (den podání žádosti o mezinárodní ochranu) držitelem finského víza (což vyplývá z vízového

informačního systému i z údajů poskytnutých samotným žalobcem), požádal Finskou republiku o přijetí žalobce zpět na své území a o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Finská republika pak dne 20. 8. 2024 sdělila žalovanému, že uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Z toho má soud za seznatelné, že žalovaný nejprve podle kritéria čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení uzavřel, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v České republice je Finská republika. Následně žalovaný rovněž objasnil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že ve vztahu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v České republice je již tím pádem třeba postupovat podle čl. 18 dublinského nařízení, kdy příslušný stát posoudí nebo dokončí posouzení žádosti o mezinárodní ochranu učiněnou žadatelem.

25. Soud má tak za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně vyjevil, že Finskou republiku jako příslušnou k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany určil podle ust. čl. 12 odst. 2 ve spoj. s čl. 7 dublinského nařízení.
26. Žalovaný se také na str. 4 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda v případě Finské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Dostatečně a přezkoumatelně vysvětlil, proč systematické nedostatky neshledal, když se opřel zejména o absenci závazného rozhodnutí na úrovni Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Finské republice. Žalovaný si rovněž opatřil a založil do správního spisu Informaci OAMP ze dne 22. 12. 2023 Finsko, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky, která se zabývá finským azylovým systémem a situací žadatelů o mezinárodní ochranu ve Finsku. Z této zprávy se rovněž nepodávají žádné systematické nedostatky, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Za situace, kdy žalobce ani v samotné žalobě nijak azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů ve Finské republice nekritizoval, má soud rovněž za správný a dostatečně odůvodněný závěr žalovaného, že v případě Finské republiky nelze bez dalšího předpokládat systémové nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů.
27. Žalovaný se konečně na str. 5 napadeného rozhodnutí zabýval i možností užití článku 17 dublinského nařízení, když dostatečně ozřejmil svoje úvahy, na základě kterých dospěl k závěru o absenci relevantních důvodů k tomu, aby ve smyslu shora uvedeného ustanovení dublinského nařízení posuzovala jeho žádost o mezinárodní ochranu Česká republika. Lze přitom žalovanému přitakat v tom, že pobyt bratrance žalobce na území České republiky nepředstavuje dostatečně pádný důvod k uplatnění čl. 17 dublinského nařízení jako určité výjimky z kritérií upravených čl. 8 – 12 dublinského nařízení. Nadto, pokud žalobce namítal (nutno podotknout, že ponejvíce obecně) nedostatečné odůvodnění nevyužití předmětného ustanovení s ohledem na vazbu žalobce na území České republiky, pak je třeba konstatovat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal právě na osobu bratrance žalobce pobývajícím na území České republiky, který však není osobu žalobci natolik blízkou, aby tato okolnost zakládala důvod pro převzetí odpovědnosti za vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu mimo obecná pravidla příslušnosti s tím, že žádná další

vazba na území České republiky ze správního spisu nevyplývá. Soud proto tuto námitku žalobce důvodnou neshledal.

28. Zcela bez významu v této věci je pak tvrzení žalobce, že si o finské vízum požádal v rychlosti na základě nabídky subjektu, který mu jeho vyřízení zajišťoval, neboť znění ust. čl. 12 odst. 2 a navazujících ustanovení dublinského nařízení nijak nerozlišuje důvody či okolnosti, za kterých bylo žadateli vízum příslušným členským státem uděleno.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 23. prosince 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce

